

SLOVENSKI NAROD.

Ishaja vsak dan zvečer, izimaj nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld. za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 0 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština znaša.

Za ostanila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se ostanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr., če se trikrat ali večkrat tiska. Dopisi naj se izvolé frankovati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, ostanila t. j. vse administrativne stvari.

Vojna.

Začetek vojne za Bolgare nikakor ni ugoden. Povsod se morajo umikati pred mnogobrojnejšim in bolje izvežbanim sovražnikom. Zlasti se kaže, da Bolgarom primanjkuje dobrega topništva. Srbi so pa baš za topništvo poslednji čas precej preskrbeli. Dobili so več novih topov po Bange-ovem sistemu iz neke francoske tovarne, nekaj jih pa še dobé.

Resnega upora poprej ni pričakovati, kakor v Dragomanski soteski, ki je tako utrjena, da se tam lahko Bolgari branijo proti mnogo močnejšemu sovražniku. Ako se pa Srbom posreči, da prodre skozi sotesko, ali pa da na strani pridejo Bolgarom v hrbet, bode pa v kratkem Sofija v srbskih rokah. Dragomanska soteska je samo 45 kilometrov od Sofije. Srbi so že bili poskusili vzeti to sotesko, ako je verjeti poročilom iz Sofije, pa so je Bolgari zavrnil. Ravno tako se jim je ponesrečil prvi poskus, da bi obšli bolgarske pozicije. Bolgari se hudo branijo, če tudi najbrž zaman. Pri Trnu je tudi bil boj. Jeden oddelek srbske vojske je skušal napraviti zvezo mej srbskimi četami, ki prodirajo po Caribrodski in Trnski cesti. Bolgari so pa skušali zavreti ta srbski poskus. Se li njim je to posrečilo, se ne poroča, ker so berzobjavne zveze v več krajih jako pomanjkljive. Tako nemamo od srbske strani prav nobenih poročil.

„Agence Havas“ je pa včeraj zjutraj dobila sedeči telegram iz Sofije, ki baš za Bolgare ni posebno tolažil: „Današnji dan bode jako vroč, morda odločilen. Včeraj so napale močne srbske čete pri Dragomanu Bolgare, katerih je samo 2000 mož. Bolgari so se ustavljali do noči. H kratu se poroča, da je nek srbski oddelek po levi strani, kodar ga ni moglo doseči bolgarsko streljanje, se dalje pomaknil in bolgarske čete spravil v jako kritičen položaj. Poročila segajo do večera. Nadejajo se, da ob pravem času dobé pomoči.“

Je li pomoč došla, o tem še ni poročil. Od turško-rumelijske meje so Bolgari odposlali 10.000 vojakov proti srbski meji. Pri Vidinu bolgarski vojak hitro popravlja utrdbé. Mnogo topov in vojakov so poslednji čas poslali v Vidin. Streliva

vojakom tudi ne manjka, z živžem so pa slabše preskrbljeni.

Tudi okrog Sofije popravljajo Bolgari utrdbé. Vse prebivalstvo se udeležuje dela, celo ženske pridno pomagajo.

Vsakega bode gotovo zanimalo vedeti, koliko vojakov imajo Srbi in Bolgari. Srbska aktivna vojska in prva rezerva broji 5 divizij s skupaj 60 peš bataljoni, 5 kavalerijskimi polki, 40 poljskimi baterijami, ki imajo 240 topov, in 6 gorskimi baterijami, ki imajo 24 topov. Vsa stalna vojska broji 107.000 mož. 2. rezerva broji tudi 60 pešbataljonov, 5 divizij konjice, 20 baterij s 120 topovi, vkupe 56.000 mož. Na bojišču se sedaj rabi le redna vojska in prva rezerva. Srbska vojska je pa tudi z vsem preskrbljena, kar je treba moderni vojski. Vojska je dobro oborožena. Peštvo ima Mauserjeve ostroguše, topništvo pa Krupove, Bangove in La Hille-topove. V poslednji orijentalni vojni si je srbska vojska pridobila tudi precej skušenj. Bolgarska vojska pa ima samo 24 pešbataljonov, 2 polka konjikov, vkupe 36.000 mož. Razen tega se ob vojni skliče še 8 poljskih in 8 nadomestilnih bataljonov. Vzhodnjermelijska milica ima vkupe 36 bataljonov, toda za resni boj je sposobnih le kakih 12 bataljonov. Peštvo ima različne puške, topništvo pa Krupove topove. Bolgarska vojska pa tudi ni dosti izurjena, manjka jej skušnje. Razen tega je v vzhodnjermelijski milici mnogo Grkov, kateri le neradi pojdejo v boj. Vzhodnjermelijski mohamedanci so pa obljubili knezu, da pojdejo proti Srbom na bojišče. Iz tega se vidi, da imajo Srbi mnogo več upanja na zmago.

Knez Aleksander izdal je na narod manifest, v katerem pravi, da je ulada sosednega srbskega naroda objavila iz osebnih in sebičnih ozirov vojno, da bi zavrla združenje Bolgarov. Z veliko žalostjo je zvedel to vest in ni nikdar verjel, da bodo jednoplemeniki in jedinoverci v tako resnem trenutku začeli tako bratomorsko vojno. Srbski vladi prepušča odgovornost za vse posledice te vojne mej bratskima narodoma. Začel je pa vojno, da obvaruje čast in svobodo svojega naroda. Koncem izraža se v manifestu upanje, da bode Bog podelil Bolgarom zmago in kliče vse za boj sposobne Bolgare

na boj za domovino in svobodo. Na velevlasti je pa poslala bolgarska vlada okrožnico, v kateri zavrača predbacivanja v objavi vojne ter omenja kaka zaupanje je stavila v Srbijo, da na njeno mejo ni postavila skoro nobenih čet.

Za Srbijo javno mnenje v Evropi ne goji nikakih simpatij. V poslednji plenarni seji ogerke delegacije, se je celo več madjarskih delegatov izreklo, da mora Avstrija podpirati združenje Bolgarov. Zadnji dogodki zlasti napoved vojne vzbudili so tudi pri Madjarih simpatije do bolgarskega naroda, katere je bil izjavil v budgetnem odseku avstrijske delegacije vodja Čehov doktor Rieger. Angleški listi liberalni in konservativni obsojajo tako postopanje Srbov. „Times“ sodijo, da je avstro-ogerska vlada spodbudila Srbe k vojni in mislijo, da utegne vsled tega priti še do resnega konflikta mej Avstrijo in Rusijo. Mi mislimo, da do tega ne bode prišlo, ker na a država ne bode preveč podpirala Srbije, zlasti ker se javno mnenje na Ogerskem bolj obrača na stran Bolgarov, Ogri pa imajo velik upliv na vnanjo politiko naše države.

Najhujše pa ruski listi obsojajo postopanje Srbije. „Novoje Vremja“ pravi, da je Srbija še bolj rušila Berolinski dogovor z napovedbo vojne, kakor Bolgari z združenjem. Ko bi Bolgari prosili proti Srbom ruske pomoči, misli ta list, bi je Rusija ne smela odbiti. „Novosti“ in „St. Peterburger Zeitung“ pravijo, da Rusija ne more in sme mirno gledati, da bi se od Rusov osvobodena Bolgarija in sorodna Srbija mej sabo pobijali. Poslednji list pravi, da je ošabna Srbija prelomila obljube svoje, da bode čakala sklepov konference. „St. Petersburgskaja Vedomosti“ pa mislijo, da je ta vojna delo angleške politike in se nadejajo, da bodo v Sofiji že spoznali, kak razloček je mej ruskim prijateljstvom in angleškimi platoničnimi simpatijami.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 17. novembra.

Govori se, da odstopi minister Zemialkovski, na njegovo mesto pa da pride gališki deželni maršal dr. Zyblikiewicz. Deželnim maršalom bode pa imenovan knez Adam Sapieha.

LISTEK.

Rip Van-Winkle.

(Iz W. Irvingove „knjige črtic“ poslovenil Vinko.)
(Dalje.)

Kakor navadno bilo je mnogo ljudij pred vratmi, a Rip se niti jednega ni spominal. Vsa prav narodova bila je kakor predrušana. Bilo je tukaj posleno, glasno, prepiravo življenje, namesto običajne malomarnosti in zaspane pokojnosti. Zaman se je oziral po modrem Nikolaji Vedderu širokega obraza, dvojnega podbradka in lepe dolge pipe, iz katere je namesto puhlih besed pihal oblake tobakovega dima; zaman po učitelji Van-Ban-Bummelu, ki je druge čase dajal na znanje vsebino starega časopisa. Mesto njinu klepetalo je suho, gorjupo človeče, žepe imajoč natlačene z listi, burno o meščanskih pravicah, o volitvah, o članovih kongresa, o svobodi, o Bunkershillu, o junakih šestinsedemdesetega leta in o drugih rečeh, in vse to se je zdelo zmešanemu Van-Winklu prava babilonska kolobocija.

Pojav Ripov, njegova dolga, siva brada, njegova zarjavela puška, njegova čudna obleka in krdelo

žensk in otrok, za njegovimi petami: vse to je kmalu vzbudilo pozornost krčemskih politikov. Zbirali so se okolo njega ter ga z veliko radovednostjo gledali od nog do glave. Govornik se prerije do njega, in potegnivši ga malo v stran, vpraša, „za katero stranko on glasuje?“ Rip strmi vanj z bedasto priprostostjo. Drug nizek a uren deček prime ga za ramo, in na prstih stoji, šepne mu v uho: je li on federalce ali demokrat? Rip je bil ravno tako nezmožen, to vprašanje razumeti. Zdaj si neki premoder, samosvesten star gospod, s špičastim privihanim klobukom, napravi pot skozi množico, mimo gredé na desno in na levo pehaje jih s svojimi komolci. Postavi se pred Van-Winkla, in jedno roko uprši si v bok, a z drugo naslonivši se na palico, in gledajoč, kakor bi s svojimi ostrimi očmi in špičastim klobukom hotel prodreti ga skozi sredo srca, vpraša s strogim glasom, kaj ga je pripeljalo k volitvi s puško na rami in z druhalijo za petami, in če misli v vasi napraviti ustajo? — „Za božjo voljo, gospodje,“ veli Rip nekoliko preplašen, „jaz revež sem miren človek, v tem kraju rojen in zvest podložnik kraljev, Bog ga živi!“

Zdaj nastane mej okolo stoječimi hrup. — „Tory! tory! ogleduh! ubežnik! primita ga! proč ž

njim!“ Težko je stalo onega samosvestnega gospoda s privihanim klobukom, da je zopet napravil red; in ko je obrazu dal desetkrat večjo strogost, vprašal je še jedenkrat neznanega zločinca, čemu je prišel, in koga išče? Ubogi mož ga je ponižno pogovarjal, da nič hudega ne misli, temveč da je prišel samo nekatere svoje sosedé iskat, ki se navadno držé v krčmi.

„Dobro, kdo so ti? povej jih!“

Rip se pomisli jeden hip ter vpraša: „Kje je Nikolaj Vedder?“

Nekaj časa vse molči, slednjič neki starec odgovori s tankim, žvižgajočim glasom: „Nikolaj Vedder! E, tega ni več, umrl je, temu je že osemnajst let! Na grobu je bil lesen spomenik, ki je vse povedal o njem, a tudi ta je strohnél, dolgo ga že ni.“

„Kje je Brom Dutcher?“

„O, ta je šel k vojakom, ko se je vojska pričela; nekateri pravijo, da je bil ubit pri navalu na Stoney Point, — drugi pa mislijo, da je utonil v orkanu pri predgorji Antonijevega Nosu. Meni ni znano, — vrnil se ni nikdar več.“

„Kje je Van-Bummel, učenik?“

„Tudi on je šel v vojsko, postal je velik domobranski general in zdaj sedí v zboru.“

Poljski listi neso nič kaj zadovoljni z delegacijskim zborovanjem. Pritožujejo se, da je desnica v avstrijski delegaciji preveč pokazala, da ni zložna, in zato ni imponovala skupni vladi. Levičarji so pa baš s svojo spretnostjo dosegli marsikak vspanje.

Oficijozni in staročeski listi odločno zanikavajo vest, da bi odstopil česki namestnik baron Kraus. „Politik“ pravi, da sedaj tudi ni najmanjšega povoda njegovega odstopu.

V četrtek pride v hrvatskem saboru na vrsto poročilo odsekovo o upravni reformi. Več hrvatskih mest se je že izreklo proti reformi, pa vendar je gotovo, da prodere vladna predloga z veliko večino v saboru, ker se vladni kimovci prav nič ne upajo ugovarjati banovim željam.

Vnanje države.

Kakor „Voltaire“ poroča, se francoski ministri ne morejo sporazumeti o pomiloščenju političnih zločincev. Brisson, Allain Targé in večina ministerstva so za pomiloščenje Krapotkina, Lujize Mihel in dveh Lyonskih anarhistov. Sarrieu, Goblet, Demôle, Grévy in Freycinet pa mislijo, da bi pomiloščenje vseh političnih zločincev le utrdilo slogot mej republikanci, čemur pa drugi ugovarjajo. Govori se že, da bosta Brisson in Allain Targé dala ostavko. Po nekem drugem poročilu je pa minister-ski svet jednoglasno izrekel se proti splošni amnestiji, privolil pa, da se pomilosté nekateri posamični politični zločinci. — Vlada je izjavila v zbornici, da hoče spoštovati konkordat, nadalje se je izrekla proti izpraznjenju Tonkinga in Madagaskara, želi pa pomanjšati državni primanjkljaj z varčnostjo. Pomiloščenja političnih zločincev in iztiranja princev vladna izjava nič ne omenja. Zaradi tega ta izjava ni zadovoljila radikalcev.

Anglija misli povečšati vojsko. To je že dolgo bilo pričakovati, a vendar ni nikdo mislil, da bo vlada to objavila še pred volitvami. To kaže, da je res velika potreba, pomnožiti število vojakov. Vojska v Birmo, novo gibanje v Sudanu zahteva, da se tja odpošljejo vojaki, ali jih ni kje vzeti. Angleške čete v Egiptu niso dovolj močne, da bi mogle to deželo varovati pred Sudanci, ako se bodo ti dalje pomikali, nikar pa prodirati v Sudan. Polkov pa Anglija nima nobenih za Egipt na razpolaganje. Pa tudi dogodki na Balkanu Angleže opominjajo, da je njim treba povečšati vojsko. Kdo vé, če se bo dala srbsko-bolgarska vojna omejiti, če se ne uname svetovna vojna, katere se bodo morali udeleževati tudi Angleži, ki so vsaj neposredno proizročili sedanje nemire na Balkanu.

Dopisi.

Iz Vipave 14. novembra. [Izv. dop.] Socijalno naše obnebje, katero je dovolj megleno, pričelo se je jasnit. Popolnem nepotrebno društvo „Edinost“ je pokopano. Pokopal ga je pa pokopavanja društev v Vipavi že navajen mož italijanskega mišljenja. Zakaj da je to storil, ve on in vedo njegovi zavezniki najbolje. Sicer ni nikaka škoda, da je „Edinost“ pokopal, saj to društvo ni nič drugega bilo, kakor nemškutarstvo pod slovensko tvrdko. Zdaj je okrepčanje našega najstarejšega narodnega društva, naše „Čitalnice“, katera za naš trg kot bralno in zabavno društvo popolnem zadostuje, toliko kakor zajamčeno. Upati je vsaj, da se na ljubo jedni sami osebi, — najnovejšemu in najsrboritejšemu zavezniku grobokopa „Edinosti“ na najmerodajnejšem mestu, ne bo več prepuščala nadaljnemu hiranju. V naši narodni Čitalnici zastavljena je nam vsem narodno čutečim tržanom naša narodna

Ripa je mineval pogum, ko je čul o teh neznanih premembah v svoji domovini in mej svojimi prijatelji, ter videl, da je tako sam na sveti. Vrh tega ga je zmešal vsak odgovor, ker mu je govoril o tako velikih dobah in o takih dogodkih, da jih ni mogel umeti: vojska — zbor — Stoney-Point; ni se upal vprašati še o drugih prijateljih, temveč obupno vzklikne: „Torej noben ne pozna Ripa Van-Winkla?“

„O, Ripa Van-Winkla!“ veli jih nekaj, „o, se vé da! ta-le je Rip Van-Winkle, ta-le, ki se na drevo naslanja.“ Rip pogleda tja ter ugleda pravo sliko samega sebe, kakeršen je bil takrat odšel v gore, gotovo isto tako leno in očividno, isto tako raztrgano. Revež je bil zdaj popolnem zmešan. Dvojil je sam o svojem bitji, je li on sam ali kdo drugi. V tej zmešnavi vpraša ga mož s privihanim klobukom, kdo je in kako se zove?

„Bog sam vé!“ vsklikne Rip skoro brez pameti. „Jaz nesem jaz sam — jaz sem kdo drugi — ta-le sem jaz — ne — to je nekdo drugi, ki je obul mojo obutal. — Sinoči sem bil še jaz, a zaspal sem na gori in zamenjali so mojo puško, in vse se je izpremenilo, jaz sam sem se izpremenil, ne morem vam povedati, kako se zovem in kdo sem!“

čast! Zakaj jo torej vedoma ponižavati, namesto povišavati?

V 10. dan t. m. je bila volitev treh udov v naš krajni šolski svet. Pri tej priliki se je jasno pokazalo, kaj združena narodna sila znaore, in naj jej tudi kak posamičen odlično naroden mož — sam Bog vedi zakaj? — momentarno nasprotuje ter tujstvu v roke sega. Pri tej volitvi pal je namreč dozdanji načelnik našega krajnega šolskega sveta kakor je dolg in širok. Ne le, da ni več predstojnik ali načelnik našega krajnega šolskega sveta; ampak niti v njem več ni, izbačen je. In tako je prav, živio! vskliknil je vsak pravo misleči Vipavec, ko je to novico čul. Čemu neki je treba Italijana na čelu krajnemu svetu čisto slovenske šole?

Dne 27. t. m. imeli bomo pri nas volitve v občinski svet. Našega dozdanjega župana gosp. Karola Dolenca, kateri je kakor župan v teh malih letih, kar nam župani, za našo občino odločno več koristnega izvedel, kakor vsaj deset njegovih prednikov; tega moža nam hočejo pri tej priliki iz županskega stola vreči. Kako zaslužen da je on za našo občino, ve pri nas sleherni človek, vedel je pa to tudi posebno dobro naš bivši, obče spoštovani c. kr. okrajni glavar, gospod Anton Globočnik, kateri mu je ravno za občinske zasluge zlati križec na prsi pripel. In kdo je tisti, ki ga hoče sedaj zavreči in se sam na županijski naš stol vspeti? To zopet ni nihče drugi, kakor iz našega krajnega šolskega sveta izbačeni Italijan. Smešno je že videti, kako se z gospodom P., kateremu Bog vé kaj vse v uha trobi, od vasi do vasi vozari ter agituje.

Toda šjer Toni! Ne bo nič. Nikar ne mislite, da se Vam bode posrečilo naše domače volilce toliko oslepiti, da bi jasno vidnega ne videli, nevidno pa videli, ter se zato še potezali. Veliko prej, nego se Vam bode Vaša želja izpolnila, se Vam utegne dne 27. t. m. kaj jednacega pripetiti, kakor se Vam je pri volitvi v krajni šolski svet, to po pregovoru, „kdor drugim jamo koplje, sam vanjo pade“. Naš trg ima čisto dovolj domačih, razumnih in vsega spoštovanja vrednih mož in ni nikakor potrebno, da bi nam tujec gospodaril. Še najmanj pa tak tujec, kateri le iz golega častihlepja po našem županskem stolu hrepeni. Pri nas in iz nas ste si lepo premoženje nabrali, Bog Vam ga blagoslovi, toda čez nas gospodarili pa ne bodete, zato skrbeli bomo dne 27. t. m. že sami domačini.

Iz Celja 14. novembra. [Izv. dop.] Celjski mestni potepuhi) potegnili so v soboto 14. t. m. na Wokaunovem trgu, ki je nekak vrt, čez pot žico. Ob 5. uri zvečer gre star gospod, Seywald, posestnik Forsthofa blizu Celja, po tej poti, in ker v temi ne vidi žice, pade ter si zlomi nogo. Sprijenost Celjskih mestnih potepuhov naklonila je revežu velikanske bolečine, ter ga spravila morebiti celo ob nogo.

V nobenem mestu menda ni relativno toliko potepuhov, kakor v Celji. Saj ni dolgo tega, ko so nekoga skoro v sredi mesta zvečer oropali. Celjski mestni svet bi storil pač bolje, da proti potepuhom potrebne korake stori, nego da visoko politiko tira, ter opatu Wretschku zaupnice daje.

Okolo stoječi prično zdaj gledati drug drugega, prikimavati si in s prstom kazati na čelo. Začeli so tudi šepetati, da je treba polastiti se puške, ter čuvati starca, da ne napravi nesreče. Ko se je to komaj omenilo, odide samosvestni gospod s privihanim klobukom precēj urno. Ta usodni hip pririje se skozi trumo čvrsta, brdka ženska ter pogleda sivobradatega moža. Na rokah je nosila dete polnih lic; preplašeno od podobe starčeve, prične jokati. „Tiho, Rip!“ pravi ona, „tiho, neumnež mali; stari mož ti ne stori nič žalega.“ Ime deteta, obraz matere, njen glas, vse to vzbudi v njegovej pameti celo vrsto spominov. „Kako Vam je ime, ljuba žena?“ vpraša jo.

„Judita Gardenier.“

„In ime Vašega očeta?“

„Oh, revež! ime mu je bilo Rip Van-Winkle. Dvajset let je že tega, kar je odšel z doma s svojo puško, in od tedaj se nikdar ni čulo o njem. Pes njegov vrnil se je brez njega; a nikdo ne more povedati, se je li ustrelil, ali so ga Indijanci vlekli s sabo. Jaz sem bila takrat še majhna deklica.“

Rip je imel samo nekaj še vprašati, a to je storil z jecljajočim glasom:

„Kje je Vaša mati?“

Ad vocem opat Wretschko. Ta gospod je postal je vsled svojega neumrljivega čina, da si je iz božjega groba „nemške“ cerkve dal napraviti, ne bodi grdo povedano, stranišče jako slavna oseba, in neka Celjska posebnost in imenitnost, tako da celo tujci prišedši v Celje poizvedujejo, kje in kedaj da morejo tega genijalnega nemškega opata in ljubljence nemških Celjanov videti.

Tako je opat vendar dosegel, da se sila mnogo o njem govori, in da bode njegovo slavno ime in spomin na njegovo delo živel še, ko bodo že njegove kosti davno počivale v grobu. Stekel si je slavno ime!

Hudomušni ljudje pravijo, da bo mestni svet ki je zadnjič opatu jednoglasno svoje zaupanje votival, imenoval ga sedaj, ko je postal tako slaven, častnim meščanom.

Vederemo! —

Na podlagi §. 19 tisk. postave sprejme naj slav. uredništvo „Slov. Naroda“ k dopisu Izpod Krima 20. oktobra 1885 št. 241 sledeči

Popravek.

Naš gospod župnik so prejšnjega organista gosp. Govekarja odstavili, ker ta gospod kot učitelj ni časa imel, tudi posel organista opravljati. Vsak župnik ima pravico, cerkvene služabnike odstavljati in druge nameščati, ne da bi moral v prvi vrsti na učitelja ozir jemati. Zdanji organist in cerkovnik ume prav dobro orglati, kar tudi kaže njegovo spričevalo in zadovoljnost cele fare.

Ni res, da je za novega cerkovnika in organista posebna bira napovedana, marveč ostane pri navadni. Tudi gosp. Govekar ni zastoj opravljaj službe organista. Gospod župnik ne potrebuje nobene posebne pšenice, tudi lesa za kozolec ne, ker ga ima v farovških borštih zadosti.

Črnih bukev pri nas ni, in vrednim ključarjem še ni nobeden ključev odvzel. Pri nas voli vsakdo po svojem prepričanju, povedali bi pa lahko in dokazali, kako se nekateri v dolgih hlačah pri volitvah obnašajo.

Ni res, da bi bilo pevkam kedaj prepovedano pet hoditi — zakaj nekatere neso hotele peti, zdaj pa zopet pojejo, naj povedo same.

Od strašne osvete pri nas ni nič znanega, ravno tako kakor od polžev, polževih lupin in kur-nikov ne. Vse to obstoji le v možganih nesramnega dopisuna „Slov. Naroda“, kateri je ravno ključar brez ključa, pa bi bil sposoben, da se dene pod ključ.

Meznija, katera župnijo prav malo stane in je bila neobhodno potrebna, zdaj nema namena, da se v nji štacuna odpre, ako to to kedaj potreba, ne bomo vprašali dopisuna „Slov. Naroda“ za njegovo dovoljenje.

Ni res, da bi bil 6. kimovca kakšen škandal na farovškem dvoru. Neki hlapec je bil pijan, potem odpuščen, in ne gospodar hlapca, marveč hlapec je prosil gospodarja, da bi še mogel ostati v službi.

Ker je bakrovo krivalo zvonika če dalje slabeje postajalo, moglo se je vse popraviti in poparvati.

Delala se je nova zakristija in nad njo ora-

„Oh, ni še dolgo, kar jo umrla; počila jej je žila vsled jeze nad nekovi novoangleškimi pohiševalcem.“

Ta novica bila je vsaj kaplja tolažbe. Mož pošteni ni se mogel več vzdržati. Pritisne si v naročje svojo hčer in njeno dete. „Jaz sem tvoj oče!“ vzklikne; „nekaj mladi Rip Van-Winkle, zdaj stari Rip Van-Winkle! Ali nikdo več ne pozna ubozega Ripa Van-Winkla?“

Vsi so stali osupeli, dokler neka starka, opotekaje se stopivši iz množice, roko povzdigne nad oči in izpod nje gledajoč mu v obraz, krikne: „Resnično res! to je Rip Van-Winkle — to je on sam! Dobrodošel zopet doma, stari sosed! No, kje pa ste bili prav za prav teh dolzih dvajset let?“

Rip je kmalu povedal svojo povest, kajti teh dvajset let mu ni bilo več nego jedna noč. Sosedje so zijali vanj poslušajoč ga. Nekatere je bilo videti, kako so nasmihevali drug drugemu ter jezike vti-kali v čeljusti, in samosvestni mož s previhanim klobukom, kateri se je bil vrnil na bojišče, ko se je polegel nemir, znižal je ustna kota ter zmajeval z glavo, — in na to je nastalo v družbi občno zma-jevanje.

(Dalje prih.)

torium, potem mežnija. Nesramna laž je, da je kdo k tem zgradbam kaj plačati moral — nesramna laž tudi, da je sv. Janez v gozdu na plan postavljn, in da naš gospod župnik tu jemlje lesa po potrebi za svoje koristi in nesramna laž je, da bi prejšnji naš gospod župnik prihranili 1600 gld. za nove orglje.

Vse zgradbe in popravila in mnoge druge neobhodne poprave pod zdajnim našim častitim gospodom župnikom so se izvršile z omenjenimi 1600 gld., katere so resnično prihranili za mnogo večje potrebe farne cerkve, naš prejšnji častiti gospod župnik, — z 1126 gold., katere je zapustila udova Šeibel farni cerkvi, — s prostovoljno in večji del po županih v celi župniji, katera šteje čez 5300 ljudij, nabranimi 1331 gld.; — v borštu sv. Janeza se je po dovoljenji prečastitiga knezoškofjstva dne 21. decembra 1881 št. 519 moglo posekati nekaj večih boj, katere so delale mladim manjšimi škodo.

Stržilo se je pri očitni dražbi za posekani les 825 gld. 26 kr. Ves ta denar je sprejelo prečastito knezoškofjstvo, uložilo na vinkulirano hranilnično knjigo št. 123.503 500 gld. v prid cerkve sv. Janeza v borštu.

Ostalih 325 gld. 26 kr. je pa blagovoljno dovolilo porabiti v napravo novega križavega pota v farni cerkvi.

Kar je farna cerkev potrebovala lesa iz gozda svoje podružnice sv. Janeza, to je za 5 do 6 gld., plačala ga je kakor vsaki drugi kupec.

Konečno omenimo, da je v dopisu „izpod Krima“ št. 241 Slovenskega Naroda, ime dopisuna ravno tako zlagano, kakor vse drugo. Sapienti sat.

Dr. Karol Ahazhizh

pooblaščenec g. župnika P. Dolenc in faranov.

Predstoječi popravek bi bili prav lahko zavrnili, ker ne ugaja pogojem §. 19. tisk. zakona in ker smo si v svesti, da bi bili s svojim mnenjem prodrli tudi pred sodnijo. A dali smo mu prostora, ker se s tem ognemo nepotrebnim potom, ker dokažemo, kako nekateri gospodje zlorabijo §. 19 in ker nam je ob enem prilika, dostaviti svoje opombe, po katerih je očitno, da nismo pisali nič neosnovanega. — Najprej nam je konstatovati, da „farani“ pri tem nima nobene besede. Ako jih je pa g. župnik Dolenc pooblastil, izkazati bi se morali vsi farani s pooblastili, česar pa niso storili. V bodoče naj se to vzame „ad notam“. — Kar se tiče g. organista Govekarja, priznava g. župnik sam, da ga je odstavil, da pa pravi nagibov povedal ne bode, umeje se samo po sebi. V tem smo mi še vedno nasprotnega mnenja. Neumestno je stavek o pravicah župnikovih, ker jih nikdar zanimali nismo, smešna pa opazka, da zdanji cerkovnik dobro orglati zna, ko ni orgel, ampak mora le na fisharmoniko „čmrlje dražiti“.

Kar se govori o našem dopisniku, jasno kaže, kakšna taktika se je udomačila zadnji čas na Igu. Ne da bi dopisnika poznal, drzne se gosp. župnik Dolenc trditi, da bi bil naš dopisnik sposoben, „da se deue pod ključ“. Pozivljamo Vas javno, g. župnik, da to svojo trditev dokažete, sicer jo zmatramo za **nesramno obrekovanje**. In obrekovanje, g. Dolenc, je greh ter kaznjivo po našem kazenskem zakonu.

Skandal na farovškem dvoru dokažemo, če treba s pričami, isto tako, da se v sv. Janeza gozdu neso sekale zgolj debele hoje, ampak tudi male in celo vejčje. Jemali so jih farovski posli. Radi verujemo, da g. župnik lesa ni jemal v svoje koristi, a v bodoče naj svoje ljudi bolj nadzoruje, ker je na vse zadnje vender le on zanje odgovoren.

Da je prejšnji g. župnik prihranil 1600 gld., ni nesramna laž, ampak polna resnica. 1600 gld. izročil Vam je g. prednik za cerkvene potrebe. Mej potrebami bile so gotovo tudi orgle, kajti orgle neso za nobeno rabo več. A za orgle se nihče ni zmenil, za druge potrebe pa ste po svojem lastnem računu v par letih potrošili nad 5300 gld. Lepa vsota v sedanjih slabih časih!

Da ne bomo preobširni, na kratko samo še to: Kar se tiče „osvete“, polžev, polževih lupin in kurnikov, so to deloma osebni nazori, deloma pa bitka resnica in dokazati moremo, da so se besede „meine Rache ist furchtbar“ res govorile. Sploh bi dokazali še marsikaj, ko bi se nam potrebno zdelo, ali pa, ko bi stali pred porotniki. Tako pa: basta! Sapienti sat!

Uredništvo.

Občni zbor „Zveze slovenskih posojilnic“.

Preteklo nedeljo popoldne ob 3. uri sešli so se v predvorani Čitalnice Ljubljanske zastopniki 8 posojilnic. Zastopali so: Posojilnico v Šoštanjih g. Ivan Vošnjak; Vrhniško gg. Lenarčič in Gruden; Konjiško g. Šepce; Mariborsko g. Simon; Žalsko g. Havzenbihler, Celjsko g. Vošnjak, posojilnico v Podbrezjah g. Pavlin, posojilnico

okolice Ljubljanske gg. J. Knez, A. Knez, Alojzij Jenko, dr. Vošnjak, I. Knez in J. Gogola.

Načelnik g. M. Vošnjak pozdravi navzočne ter pripoveduje, koliko nasprotstev je imela „Zveza“ in da se je moralo dolgo čakati, predno so se pravila potrdila. Potem poroča o stanju posojilnic, katerih so je l. 1884 na novo osnovalo 5 (Konjice, Makole, Pišce, Slatina, Koper), l. 1885 pa v Krškem, Podbrezjah, Črnomlju. Vrlu sta še dve že registrovani, ki pa še ne poslujeta. Stanje „Zveze“ objavljeno je bilo v „Zadrugi“ 5. šte. Kar se tiče posojilnic, mora se priznavati, da jim še vedno gotovine primanjkuje. Le Mariborska in Celjska imata vedno dovolj denarja. Mariborska je podpornica mnogim manjšim posojilnicam, za kar se jej izreče zahvala. Celjska posojilnica dala je že 26 000 gld. drugim posojilnicam po 5 1/2% na posodo. Mestni zbor Ljubljanski dal je pos. Celjski 10.000 gld. kot hranilno ulogo, društvo „Narodni dom“ pa 2000 gld. Obema izreka se jednoglasna zahvala, s prošnjo, da še nadalje pomagata našim denarnim zavodom.

Račun „Zveze“, objavljen v „Zadrugi“ se brez debate odobri ter na predlog g. A. Kneza g. načelniku M. Vošnjaku in tajniku M. Veršecu izreče zahvala za izvrstno delovanje.

Gospod načelnik omenja potem dopisa deželne odbora kranjskega za vodilo o ustanavljanju posojilnic, naznanja, da so priprave za posojilnici v Slov. Plajberku in v Bekštajnu že gotove in da se snuje nova posojilnica v Krku, za katero se posebno zanima poslanec dr. Vitezić ter sproži potem debato o društvenem glasilu.

Po daljšem razgovoru, pri katerem so se oglašali gg. dr. Vošnjak, Simon, Veršec in Knez, obvelja naposled dr. Vošnjaka predlog, da bode „Zadruga“ odslej izhajala vsak 2. mesec.

Pri točki o premembi pravil, predlagal je načelnik M. Vošnjak, da naj bi se, ker on kot poslanec sedaj mnogo časa biva na Dunaji, torej ne more vse svoje skrbi posvečevati „Zvezi“, kdo drugi izbral načelnikom, sedež pa prestavil v Ljubljano ali pa v Maribor. G. Lenarčič pa opomni, da bi bilo obžalovati, ko bi g. M. Vošnjak ne bil več načelnik, naj toraj blagovoljno še prevzame vodstvo. Ta predlog vsprejme se z živahnim odobravanjem, pravila ostanejo neizpremenjena, sedež „Zveze“ pa v Celji.

Pri volitvi načelnika in odbornikov, nasvetuje g. Lenarčič, da se načelnikom zopet voli g. M. Vošnjak. Vsprejeto z jednoglasnimi dobroklci. Odborniki se izvolijo gg.: Ivan Havzenbihler v Žalci, dr. Josip Sernec v Celji, P. Simon v Mariboru, župnik Lendovšek v Makolah, dr. J. Vošnjak in A. Knez v Ljubljani, Lenarčič na Vrhniki.

Potem sklenilo se je, da „Zadruga“ preide odslej „Zvezi“ v last in vsprejel se je tudi g. Simona predlog, naj posojilnice gledajo na to, da se pomnože deleži in rezervni fondi, ker bi bilo želeli, da bi deleži znašali vsaj 10% razposojenih vsot.

Naposled sklenila se je resolucija zastran avstro-ogerske banke, katera naj bi posojilnicam na lastne menjice dajala posojila.

Domače stvari.

— (Ravnateljem podgimnazije v Kranji) imenovan je g. Fran Wiesthaler, profesor na gimnaziji v Ljubljani.

— (Iz Metlike) se nam poroča, da je ondu imenik volilcev že na ogled razprostr, akoravno dolenjska volitev še ni oficijalno razpisana. Gosp. okrajni glavar Jagrič čutil je menda zasobno posebno nujnost. Dalje čujemo, da se bode po starem volilo, to je, da bodo mej drugim mnogokrat imenovane vasi pri Metliki zopet z mestom volile. Ta „justament“ kaže, da se v gotovih krogih trdovratnost zmatra za največo čednost in politiško modrost. Zares, škoda za čas in denar, škoda pa tudi, da ni prišlo do verifikacije, ker bi dolenjska volitev potem vsaj v tej zadevi bila „res judicata“.

— (Slovensko gledališče.) Jutri sredo 18. t. m. v predvečer imendana presvetle cesarice Elizabete bo v krasno razsvitljenem gledališči slovenska dramatična predstava. Igrali se boste igri: „Moja zvezda“ (prvikrat) in „V spanji.“

— (Z Bleda) se nam piše: 15. dne t. m. ustanovila se je podružnica družbe sv. Cirila in Metoda za Bled. Osnovni shod, ki je bil prav

dobro obiskan in v katerem so bile vse srenje zastopane po svojih najboljših možeh, izvolil je za predsednika gospoda dekana Josipa Razboršeka, podpredsednik je g. Štef. Gnjezda, župnik na Boh. Belj, denarničar g. Iv. Trojar in tajnik g. Žarko-ljub Šraj. Za namestnika zadnjih dveh pa je na občno zahtevanje postavljen g. Janko Žirovnik, nadučitelj v Gorjah, čegar delovanje na narodnogospodarskem polji je sploh znano. Navdušenost velika. Vspeh gotov.

— (Volitve) za Tržaški mestni zbor, oziroma deželni zbor odložene so za nedoločen čas, ker mesto neče vsprejeti v imenik volilcev onih 380 „consorti“, katerim je sodišče na Dunaji priznalo volilno pravico.

— („Dolenjskih Novic“) izšla je 22. št. Vsebinska: Družba sv. Cirila in Metoda. — Slabe okrajne ceste v novomeški okolici. — Kako se spremeni premokra zemlja v rodovitno? — Vinoreja na Dolenjskem in nevarnost po trtni uši. — O kletarstvu. — Kaj je novega. Gospodarske stvari. — Domače vesti. — Razne vesti. — Smešnice itd.

— (Šišnjska čitalnica) je s sporedom besede na Martinovo nedeljo privabila toliko občinstva, da so bili prostori v Koslerjevi zimski pivarni mnogo pretesni; in izvrševanje sporeda ni le zadostilo društvenikom in Ljubljanskim gostom, marveč pričalo je o vztrajnem veselem napredku narodnega društva. Prvi del zabave „beseda“ trajala je od 1/28. do 1/212. ure, a drugi „ples“ do 1/24. v jutro, dohodki ustopnine in tombole zadostovali bodo, hvala došlim, za veselilne stroške, in preostalo bo nekaj celo za krepilo oslavljeni društveni blagajnici. — Ako velja glasno odobravanje, plosk in smeh kot merilo za sodbo o posamičnih točkah, potem gre venec večera pesni „Jesenska“ od Mendelsohna za ženske glase s spremljevanjem na glasovirji, mešanemu zboru „Bledi mesec“ od F. S. Vilharja, in veseli igri „Zamujeni vlak“ od A. Keržiča. Trinajst res zalih šiščank obkolilo je glasovir in svojega pe-vovodjo g. A. Sohor-ja, ter so umetno in lepo pesen „Jesensko“ dvakrat tako lepo zapele, da so tudi navzočni strogi kritiki se zjediniili v splošni naj-živejši pohvali pevk in mojstrov, katera hvala se je v jednaki meri ponovila pri mešanem zboru „Bledi mesec“. — Veselo igra „Zamujeni vlak“ v 5. de-janjih, ki so vsa skupaj le dobre pol ure trajala, bila je konfekt Martinove besede. Igro pisalo je pero moža, ki je srečen lastnik npravnega dobrodej-nega humora. Predstavljala se je igra gladko in dobro. G. Gutnik je bogatega, bahaškega Petra z Loškimi jargonom tako dovršno igral, da mu je do-nelo živo odobravanje. Z enakim vspehom pred-stavljaj je gosp. Pelan občinskega slugo „Martina“, gosp. Bonač župana v Leševji, in tudi vsi drugi pripomogli so k pohvaljenemu vršetku igre. Jako lepa točka programa bil je Rode-jev VII. violin-konzert in „Euriant“-ouverture, pri kojih je gosp. Sohor se skazal umetnika tudi na goslih, g. Pribil pa odličnega igralca na glasovirji. Obema izrazilo je občinstvo priznanje in glasno pohvalo. „Slava Slovincem“ od A. Försterja in „Pobratimija“ od F. S. Vilharja, peli sta se od ne ravno številnega možkega zbora pravilno in zato tudi pohvalno. — Odlomek dra. Vošnjakovega spisa o „Mističnih pri-kaznih“ bral je g. Fr. Drenik in sklenil, z ozirom na „Martinovo“ nedeljo, z mnenjem, da pravi ro-titelj, ki duhove kliče in budi, je — vino bilo in še ostalo. — Udeležba pri tomboli bila je jako ži-vahna. Dobitki: 4 ambe, 4 terne, 4 quaterne, 4 čin-kvine in 2 tombole so se komaj oddali vsem last-nikom, že se je vrtila plesateljina mladina, in ne-utrudljivi godec k plesu videl je pred seboj neutrud-ljivejših plesalcev polno dvorano — do jutra.

— („Zatirano nemštvo“ na Kranj-skem.) Prav veseli nas to, da naši Nemci postajajo tako odkritosrčni! Morebiti ustrežeme tudi naši ve-leslavni vladi, ako jo seznanimo z zaupnico, katero jej naši „zatirani“ Nemci pošiljajo iz — Berolina. Nahaja se namreč v „National-Zeitungi“ ta-le izvi-ren dopis iz Ljubljane: „Od početka novega šol-skega leta so kranjski Nemci polni dobrih na-dej; uvidevajo, da ravno v sedanjih razme-rah nemštvu cvete bodočnost. V naš nemški otročji vrt se je priglasilo 117 (!) otrok. Napraviti moramo novega. V nemško šulferajnsko šolo se je priglasilo 80 učencev. Za prvo leto je to dober začetek. Mesto je moralo založiti jedno nemško šolo za dečke in jedno za deklice. S tem uničen je kvaronosni (aha!) utrakvizem in ni neopravičena trditev, da je s čisto nemškimi šolami sterjen konec Slovanstvu na Kranj-

skem. Kakor v Ljubljani bodo se drugo leto tudi drugod uravnale šole. Tako pojde to dalje — morda z velikimi žrtvami, a Nemcev to ne plaši. Polovičarstvo gine, a na njega mesto ustopa zavest nemškarnarodna. Proti temu ne pomaga nobeno upiranje. Jeden član „Šulferajnov“ je bil pokorjen z 20 gld. globe, ker je v svojem govoru rekel, da bode čez čas Slovane s cesarjem zvezala nemška trobojnica; drugim se hoče do živega priti, ker so peli „Die Wacht am Rhein“, katera pesem je tukaj prepovedana po mnenju policijskega uradnika, ki jih je bil zasačil; a še druge čaka kazen za prestopke javnega reda, ker so v zaprti sobi jedne kavarne sežgali slovenske novine. Vlada nema nobenega dobička od tega, da konfiskuje liste za cele vozove in da v novejšem času svojo pozornost obrača celo koledarjem. — Nemcem se sedaj jako dobro godi na Kranjskem, njih zdravje je krepko, kakor kaže ta dopis. Ni čuda! Oni ne sejejo, pa vender žanjejo; oni aiti ne marajo od mesta nemških šol, a vender je mesto prisiljeno od vlade, da more plačevati prazno nemško šolo. Da se bode jednaka germanizacija raztegnila tudi na kmete, prav pravi dopis. Tistih šeststo goldinarjev ima tale pomen in namen. Nemške šole, nemške nagrade so pripravljene, le ni jih slučajno, ki bi tako pogoltni bili, da bi jih marali. A časi se spreminjajo. Mameluki pa naj le naprej prikimujejo!

— (Včerajšnji sv. Elizabete somenj) se ni kaj dobro obnesel. Živine prignalo se je nad 1000 glav in sicer: 298 konj, 340 volov, 325 krav, in 44 telet. Goveje živine se je veliko prodalo v Trst, pa tudi Ljubljanski mesarji so precej lepih volov nakupili. Prašičev so okoli 150 na somenj pripeljali; 54 prodalo se jih je na Tirolsko, druge kupili so domači klavci. Cena prašičem bila je 16—18 novcev stari funt.

— (Za Kranjce, Korošce in Tirolce,) katere so unesrečile letošnje povodnji, priredi društvo „Kosmos“ na Dunaji dobroti večer z zanimivim programom. Določen je za to 19. november t. l. ter se bode svečanost vršila v Sofijini dvorani na Dunaji.

— (Za stenografe.) Za prihodnje zborovanje deželnega zbora kranjskega vsprejel bi se dobro izurjen slovenski stenograf. Natančneje o tej stvari se izve pri pomočni pisarni deželnega odbora.

— (Iz Kamnika pri Preserji) se nam piše, da je ondotna vas, katera je pred nekaj leti skoraj do tal pogorela, dne 13. t. m. zopet obiskal ogenj. 4 letni deček, igravši se z žveplenkami, zažgal je pod streho svojega očeta kup slame, katera je — seveda — takoj začela s plamenom goreti, mej tem je pa paglavci — tebi nič, meni nič, odnesel peté. Pogorelec, kateri ni bil zavarovan, ima 300 gld. škode. Vrli Preserski gasilci, pod vodstvom nadučitelja g. J. Marna, kateri je z velikim trudom in požrtvovalnostjo še le pred dobrim tednom dnij gasilno društvo v življenje sklical, gre največ zahvale, da se je ogenj omejil. S tem činom so pa menda tudi vsem nasprotnikom, katerih se ni manjkalo, zlasti pa svojeglavim Podpečanom, katerim bo brizgalno banke „Slavije“ rija snedla in se je branijo temu društvu izročiti, najboljše jezike zavezali. Živeli vrli gasilci in njih načelnik gosp. Marn! Tudi gasilno društvo iz Borovnice je bilo takoj na nogah; mej potjo pa je zvedelo, da je ogenj omejen in da ni več nevarnosti ter se je vrnilo domov.

— (Razpisana) je služba tretjega učitelja na trirazrednici v Ratečah pri Zidanem mostu. Plača 400 gld. Prošnje do 9. decembra t. l.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“:

Dunaj 17. novembra. S cesarskim patentom sklicujejo se deželni zbori v 25. dan novembra. Policijski predsednik Krticzka umrl.

Dunaj 17. novembra. Avstrijska delegacija rešila je, ko je minister Kallay dal pojasniti o kolonizaciji in ljudskem šolstvu v Bosni in obljubil podpore izvrstnemu frančiškanskemu redu — izredno potrebščino za vojsko v okupacijskem ozemlju in konečni račun za 1883. Konečno je poročevalec Matuš konstatoval, da so ukrepi obeh delegacij popolnem soglasni.

Sofija 17. novembra. Brzjojavka vnajega ministra na Porto pravi: Sovražniki, ki v vazalskih odnosajih Bolgarske iščejo svoje koristi, prodrli so skoro do vrat Sofije. Knez šel je sovražniku nasproti in meni naročil, da prosim odgovora na brzjojavke odposlane sul-

tanu in velikemu vezirju, ker po Berolinski pogodbi bolgarska vlada nikakor ne sme neposredno s sovražnikom pogajati se.

Sofija 16. novembra. Agence Havas: Današnji dan bode jako vroč, morebiti odločilen. Bolgarske čete pri Dragomanu, katerih ni več nego 2000 mož, morale so včeraj vzdržati naskok mnogo večje sovražne sile. Branile so se do noči. Baš sedaj se je zvedelo, da so Srbi obšli naše levo krilo in da je vsled tega položaj Bolgarov zelo kritičen. Upa se, da se bodo podkrepitja pravočasno tjakaj odposlala. Knez odšel je v Slivnico. Nadejati se je, da se bota Breznik in Pernik hudo branila. Današnji boj bodo 40—50 kilometrov od Sofije. Iz Rumelije dojde v jedni uri 4000 mož.

Sofija 16. novembra. Po hudem boji prodrli so Srbi mimo Trna čez Rapco in stoje sedaj na progi Trn-Breznik. Na drugi strani so naši po pogumni obrambi ostavili Dragoman. Bolgari koncentrujejo se v Slivnici, katero bodo Srbi danes napali. Srbi prodirajo v veliki množini. Bitko, ki se danes pričakuje, odločila bode osoda Sofije. Od meje pri Vidinu se čuje, da se je Bolgarom posrečilo, da so z jednim vojem udrli na srbsko ozemlje v okraj zajčarski.

Carigrad 17. novembra. Včeraj peta konferenčna seja. Po dobljenih utisih prišla je razprava v povoljni tir in upati je spravljivega konca. Prihodnja seja v četrtek.

Celje 17. novembra. Opat kolibo iz božjega groba, na Nikolajevem bregu postavljeno, odstranil.

„Sokol“

vabijo se v torek 17. t. m. zvečer od 8. do 9. ure v čitalniški stekleni salon na skupni razgovor o zadevi osebnega udeleževanja društvenikov pri društvu „rudečega križa“.

ODBOR.

[Za prebolele.] Po prestanih nalezljivih in kožnih boleznih drže navadno otroke po pet do šest tednov v sobi. Tu je potrebna poraba pristnega Bittnerjevega koniferne sprita, ker ta v neke meri nadomešča sveži zrak, čisti zrak in prinaša v sobo tvorni kislec. Kje se dobiva, naznanjeno je v današnjem inseratnem oddelu. (537)

Zahvala.

Preb. agorodni gospod državni poslanec Adolf Obreza razdelil je tukaj 10. t. m. 1000 gld., katere je izposloval za posestnike po nevihti 29. avgusta t. l. poškodovane.

Podpisane županstva sveta dolžnost je, zahvaliti se iskreno preb. agorodnemu gospodu v imenu županstva in dočasnih obdarjencev. Bog mu plačaj stotero!

Županstvo Šent Vid,

dne 12. novembra 1885.

A. Uršič, župan.

Meteorologično poročilo.

Dan	Cas opazovanja	Stanje barometra v mm.	Temperatura	Ve-trovi	Nebo	Mokrina v mm.
16. nov.	7. zjutraj	736.74 mm.	4.8° C	sl. svz.	obl.	0.00 mm.
	2. pop.	739.27 mm.	4.6° C	z. svz.	obl.	
	9. zvečer	742.12 mm.	1.8° C	z. svz.	obl.	

Srednja temperatura 3.7°, za 0.1° nad normalom

Dunajska borza

dné 17. novembra t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	81 gld. 30	kr.
Srebrna renta	81	80
Zlata renta	108	45
5% marcna renta	99	25
Akcije narodne banke	858	—
Kreditne akcije	2.0	25
London	125	85
Srebro	—	—
Napol	10	—
C. kr. cekini	5	97
Nemške marke	61	80

Zahvala.

Za mnogobrojne dokaze srčnega sočutja mej boleznijo in ob smrti našega nepozabljivega soproga, oziroma očeta in sina, gospoda

FRANA KOVAČIČ-a,

c. kr. substitujočega davkarskega nadzornika v Sevnici,

kakor tudi za mnogobrojno udeležitev mrtvaškega sprevoda ter za poklonjene krasne vence, izrekamo tem potom najiskrenejšo zahvalo.

(683) **Žalujoča udova, sin in stariši.**

Tužnim srcem oznanjamo vsem sorodnikom in znancem tužno vest, da je iskreno ljubljeni soprog, oče, oziroma brat, gospod

VEKOSLAV KOBLAR,

župan in zemljišni posestnik,

danes v dan 15. novembra v jutro ob 4. uri, v 64. letu svoje starosti, izdihnil svojo dušo.

Truplo predražega pokojnika bode jutri, dné 16. t. m. popoldne, ob 2. uri iz mrtvašnice pri sv. Krištofu prepeljano na južni kolodvor in od tod v Litijo ter ondi pokopano v torek, dné 17. t. m., ob 9. uri dopoldne na občinskem pokopališču.

Zadušne sv. maše služile se bodo v mnogih cerkvah.

Litija, v dan 15. novembra 1885.

Marija Koblar, **Alojzija Koblar,**
soproga. hči.

Marija Jenko, roj. Koblar,
sestra. (684)

(680—2) **Vsega zdravilstva**

DR. V. GREGORIČ,

Zdravnik ženskih in otroških bolezni.

Ordinira od 2.—4. ure.

Dunajske ulice št. 3, I. nadstropje.

Kri čistilne krogljice

so se vselej sijajno osvedočile pri zabasanji človeškega telesa, glavobolu, navalu krvi, otrpnenih udih, skaznem žolču, pomankanju slasti do jedi, jetrnih in obistnih boleznih, in presegajo v svojem učinku vsa druga v reklamah toliko proslavljena sredstva. Ker to zdravilo izdeluje lekarna sama, velja jedna škatlja samo 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gld. 5 kr. — Manj kot jeden zavoj se s pošto ne razpošilja. — Prodaja (650—3)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

Tekoče zlato in srebro

za zlačenje in zboljšanje okvirjev; lesenih, kovinskih, porcelanastih in steklenih stvari; za posrebrjenje kovinskih stvari. Vsakdo jako lahko s tem pozlati ali posrebrji vsako stvar. Cena steklenici 1 gld. Proti gotovemu plačilu (tudi v pisemnih znamkah) ali proti povzetju se dobiva pri **L. Feith-u ml. v Brnu** (Moravsko). (681—2)

CHAMPAGNE
AYALA & Co.

Glavna zaloga v Ljubljani pri g. **PETER LASSNIK-u.**

Varstvena znamka.

ne smel bi manjkati v nobeni bolniški in otročji sobi; on je desinfekcijsko sredstvo veličastnega pristnega duha po gozdu in prinaša v sobo ozonizovan kislec in je posebno priporočati pri otročjih boleznih, za v sobah otročnic in pri epidemijah. — Ker ima Bittnerjev coniferen sprit v sebi kot zdravilno znane balzamično-smolnate in eterično-oljnat snovi, priporoča se pri plućnih in vratnih boleznih, kakor tudi pri boleznih živčne sisteme. **Bittner-jev** coniferen sprit se dobiva samo pri

Jul. Bittner-ji, lekarji v Reichenau, Sp. Av in v spodaj navedenej zalogi.

Cena steklenici 80 kr., 6 steklenic velja 4 gld. Patentovani razpršilni aparat 1 gld. 80 kr. (535—2)

Zaloga za Kranjsko pri **U. pl. Trnkoczy-ji,** lekarji.

Pristen samo z varstveno znamko! Patentovani razpršilni aparat ima ulito firmo: „Bittner, Reichenau, N.-Oe.“

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.